

Gent | Alba Pararols | Actualitzat el 28/04/2023 a les 11:00

«Després de dotze anys vivint aquí, ja em considero un manresà més»

?Rémi Gontié (França)

?Rémi Gontié | Foto: Marc Prat

El meu nom és Rémi Gontié i vaig néixer el 15 de febrer de 1989 a Grenoble (França). Vaig començar a estudiar Ciències de l'Activitat Física i l'Esport (CAFE) a Tolosa de Llenguadoc, sense gaire entusiasme perquè des de petit volia ser fisioterapeuta. A França era molt difícil accedir a aquests estudis perquè s'havia de fer el primer any de medicina i, després, un examen on es presentaven unes 2.000 persones i els 300 que tenien millor nota eren els que entraven a l'Escola de Fisioteràpia. Per aquest motiu, vaig decidir estudiar-ho en un altre país. La meua primera opció per fer-ho era entrar en alguna universitat de Barcelona i la segona Manresa, per proximitat. Vaig estar molt content el dia que em van donar els resultats i vaig veure que estava acceptat a Manresa. Per tant, es pot dir que vaig aterrar a la ciutat de casualitat. Quan vaig arribar a Manresa volia trobar un club per practicar esport per poder relacionar-me amb gent de la ciutat i, com que m'agradava el vòlei, vaig començar a buscar per internet fins que vaig trobar la pàgina web del Vòlei Manresa. Els vaig enviar un correu per veure si podia anar-hi un dia per provar-ho i em van contestar que podia anar-hi el següent dimecres, a les vespre, al pavelló del Pujolet. M'hi vaig presentar i em vaig trobar un grup de persones molt simpàtiques que em van rebre amb els braços oberts des del primer dia. Fa dos anys que ja no estic al grup, però encara hi conservo moltes amistats.

Entenc i parlo català força bé. La gent em nota l'accent, però ningú diria que soc de fora de Catalunya. El vaig aprendre gràcies als companys de l'equip de vòlei. Al principi quan parlaven amb mi feien l'esforç de parlar en castellà perquè era la llengua que havia estudiat a l'escola, però més endavant, als sopars que fèiem, com que tothom parlava alhora i entre ells l'idioma era el català, m'havia d'espavilar si volia entendre el que deien. Això em va anar molt bé perquè en pocs mesos l'entenia perfectament. Tot i això, vaig començar a parlar-lo més tard, quan vaig entrar a treballar a la Universitat. Des de l'any 2015 treballo com a professor del Grau en Fisioteràpia i com a fisioterapeuta a la clínica universitària de la FUB. El que més m'agrada de Manresa és la vida que

hi ha al carrer i veure com s'omplen totes les terrasses quan surt el mínim raig de sol a l'hivern. I el que menys és que la ciutat no te gaires bones comunicacions per anar a Barcelona, i encara menys a França. Pel que fa a les tradicions m'ha sorprès molt com la gent jove està molt integrada i implicada a la regió; com per exemple, en els balls o els castellers. Fa temps que vaig decidir quedar-me a Manresa. Després de dotze anys vivint aquí, ja em considero un manresà més. El que trobo a faltar de França és la meva família i amics, ja que viuen allà. Tot i que no està gaire lluny -unes quatre hores amb cotxe-, no puc anar-hi de manera regular i m'agradaria poder veure'ls més sovint; com la gent d'aquí que va el dissabte al migdia a dinar a casa dels pares.